

Środa, 18 kwietnia 2018 r.

P8_TA(2018)0119

Wdrażanie unijnych instrumentów finansowania zewnętrznego: przegląd śródkresowy w 2017 r. i przyszła struktura na okres po roku 2020

Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 18 kwietnia 2018 r. w sprawie wdrażania unijnych instrumentów finansowania zewnętrznego: przegląd śródkresowy w 2017 r. i przyszła struktura na okres po roku 2020 (2017/2280(INI))

(2019/C 390/10)

Parlament Europejski,

- uwzględniając rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 232/2014 z dnia 11 marca 2014 r. ustanawiające Europejski Instrument Sąsiedztwa ⁽¹⁾,
- uwzględniając rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 231/2014 z dnia 11 marca 2014 r. ustanawiające Instrument Pomocy Przedakcesyjnej (IPA II) ⁽²⁾,
- uwzględniając rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 230/2014 z dnia 11 marca 2014 r. ustanawiające Instrument na rzecz Przyczyniania się do Stabilności i Pokoju ⁽³⁾,
- uwzględniając rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2017/2306 z dnia 12 grudnia 2017 r. zmieniające rozporządzenie (UE) nr 230/2014 ustanawiające Instrument na rzecz Przyczyniania się do Stabilności i Pokoju ⁽⁴⁾,
- uwzględniając rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 234/2014 z dnia 11 marca 2014 r. ustanawiające Instrument Partnerstwa na rzecz Współpracy z Państwami Trzecimi ⁽⁵⁾,
- uwzględniając rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 235/2014 z dnia 11 marca 2014 r. ustanawiające instrument finansowy na rzecz wspierania demokracji i praw człowieka na świecie ⁽⁶⁾,
- uwzględniając rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 233/2014 z dnia 11 marca 2014 r. ustanawiające Instrument Finansowania Współpracy na rzecz Rozwoju na lata 2014–2020 ⁽⁷⁾,
- uwzględniając rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 236/2014 z dnia 11 marca 2014 r. ustanawiające wspólne zasady i procedury wdrażania unijnych instrumentów na rzecz finansowania działań zewnętrznych ⁽⁸⁾,
- uwzględniając decyzję Rady 2010/427/UE z dnia 26 lipca 2010 r. określającą organizację i zasady funkcjonowania Europejskiej Służby Działań Zewnętrznych ⁽⁹⁾,
- uwzględniając rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2017/1601 z dnia 26 września 2017 r. w sprawie ustanowienia Europejskiego Funduszu na rzecz Zrównoważonego Rozwoju (EFZR), gwarancji EFZR i funduszu gwarancyjnego EFZR ⁽¹⁰⁾,
- uwzględniając rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE, Euratom) nr 966/2012 z dnia 25 października 2012 r. w sprawie zasad finansowych mających zastosowanie do budżetu ogólnego Unii oraz uchylające rozporządzenie Rady (WE, Euratom) nr 1605/2002 ⁽¹¹⁾ (rozporządzenie finansowe),

⁽¹⁾ Dz.U. L 77 z 15.3.2014, s. 27.

⁽²⁾ Dz.U. L 77 z 15.3.2014, s. 11.

⁽³⁾ Dz.U. L 77 z 15.3.2014, s. 1.

⁽⁴⁾ Dz.U. L 335 z 15.12.2017, s. 6.

⁽⁵⁾ Dz.U. L 77 z 15.3.2014, s. 77.

⁽⁶⁾ Dz.U. L 77 z 15.3.2014, s. 85.

⁽⁷⁾ Dz.U. L 77 z 15.3.2014, s. 44.

⁽⁸⁾ Dz.U. L 77 z 15.3.2014, s. 95.

⁽⁹⁾ Dz.U. L 201 z 3.8.2010, s. 30.

⁽¹⁰⁾ Dz.U. L 249 z 27.9.2017, s. 1.

⁽¹¹⁾ Dz.U. L 298 z 26.10.2012, s. 1.

Środa, 18 kwietnia 2018 r.

- uwzględniając opinię Komisji Spraw Zagranicznych dla Komisji Budżetowej i Komisji Kontroli Budżetowej z dnia 18 kwietnia 2017 r. w sprawie wniosku dotyczącego rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie zasad finansowych mających zastosowanie do budżetu ogólnego Unii oraz zmieniającego rozporządzenie (WE) nr 2012/2002, rozporządzenia (UE) nr 1296/2013, (UE) nr 1301/2013, (UE) nr 1303/2013, (UE) nr 1304/2013, (UE) nr 1305/2013, (UE) nr 1306/2013, (UE) nr 1307/2013, (UE) nr 1308/2013, (UE) nr 1309/2013, (UE) nr 1316/2013, (UE) nr 223/2014, (UE) nr 283/2014, (UE) nr 652/2014 Parlamentu Europejskiego i Rady oraz decyzję Parlamentu Europejskiego i Rady nr 541/2014/UE (COM(2016)0605 – C8-0372/2016 – 2016/0282(COD))⁽¹²⁾,
- uwzględniając rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 182/2011 z dnia 16 lutego 2011 r. ustanawiające przepisy i zasady ogólne dotyczące trybu kontroli przez państwa członkowskie wykonywania uprawnień wykonawczych przez Komisję⁽¹³⁾ („rozporządzenie dotyczące procedury komitetowej”),
- uwzględniając decyzję Komisji C(2014)9615 z dnia 10 grudnia 2014 r. w sprawie utworzenia regionalnego funduszu powierniczego Unii Europejskiej w odpowiedzi na kryzys w Syrii, funduszu „Madad”, oraz decyzję Komisji C(2015)9691 z dnia 21 grudnia 2015 r. zmieniającą decyzję C(2014)9615,
- uwzględniając decyzję Komisji C(2015)7293 z dnia 20 października 2015 r. w sprawie ustanowienia kryzysowego funduszu powierniczego Unii Europejskiej na rzecz stabilności oraz eliminowania przyczyn migracji nieuregulowanej i wysiedleń w Afryce oraz decyzję Komisji C(2017)0772 z dnia 8 lutego 2017 r. zmieniającą decyzję Komisji C(2015)7293,
- uwzględniając decyzję Komisji C(2015)9500 z dnia 24 listopada 2015 r. w sprawie koordynacji działań Unii i państw członkowskich przy użyciu mechanizmu koordynacji – Instrumentu Pomocy dla Uchodźców w Turcji⁽¹⁴⁾, a także decyzje Komisji C(2016)0855 z dnia 10 lutego 2016 r.⁽¹⁵⁾ i C(2017)2293 z dnia 18 kwietnia 2017 r.⁽¹⁶⁾ w sprawie Instrumentu Pomocy dla Uchodźców w Turcji zmieniające decyzję Komisji C(2015)9500,
- uwzględniając różne sprawozdania Europejskiego Trybunału Obrachunkowego na temat unijnego finansowania zewnętrznego, w szczególności sprawozdanie specjalne nr 18/2014 w sprawie systemów oceny i monitorowania zorientowanego na rezultaty stosowanych przez EuropeAid,
- uwzględniając sprawozdanie Komisji dla Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 15 grudnia 2017 r. pt. „Sprawozdanie z przeglądu śródkrośowego instrumentów finansowania zewnętrznego”(COM(2017)0720) oraz towarzyszące mu dokumenty robocze służb w sprawie wspólnego rozporządzenia wykonawczego (SWD(2017)0606), Europejskiego Instrumentu Sąsiedztwa (SWD(2017)0602), Instrumentu Pomocy Przedakcesyjnej (SWD(2017)0463), Instrumentu na rzecz Przyczyniania się do Stabilności i Pokoju (SWD(2017)0607), Instrumentu Partnerstwa na rzecz Współpracy z Państwami Trzecimi (SWD(2017)0608) oraz Europejskiego Instrumentu na rzecz Wspierania Demokracji i Praw Człowieka (SWD(2017)0604),
- uwzględniając oceny zewnętrzne instrumentów finansowania zewnętrznego⁽¹⁷⁾,
- uwzględniając trwające procedury Parlamentu Europejskiego w sprawie przyszłych wieloletnich ram finansowych (WRF) po 2020 r.,
- uwzględniając europejską ocenę wdrażania Biura Analiz Parlamentu Europejskiego (EPRS) pt. „The EU external financing instruments and the post-2020 architecture” [Unijne instrumenty finansowania zewnętrznego oraz struktura na okres po roku 2020],
- uwzględniając sprawozdanie Komisji dla Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 24 listopada 2015 r. pt. „Sprawozdanie roczne z 2015 r. na temat polityki rozwoju i pomocy zewnętrznej Unii Europejskiej oraz wdrażania tych polityk w 2014 r.” (COM(2015)0578),
- uwzględniając sprawozdanie Komisji dla Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 19 grudnia 2016 r. pt. „Sprawozdanie roczne z 2016 r. z wdrażania instrumentów Unii Europejskiej na rzecz finansowania działań zewnętrznych w 2015 r.” (COM(2016)0810),

⁽¹²⁾ Zobacz sprawozdanie A8-0211/2017.

⁽¹³⁾ Dz.U. L 55 z 28.2.2011, s. 13.

⁽¹⁴⁾ Dz.U. C 407 z 8.12.2015, s. 8.

⁽¹⁵⁾ Dz.U. C 60 z 16.2.2016, s. 3.

⁽¹⁶⁾ Dz.U. C 122 z 19.4.2017, s. 4.

⁽¹⁷⁾ Opublikowane na stronie internetowej Komisji: https://ec.europa.eu/europeaid/public-consultation-external-financing-instruments-european-union_en

Środa, 18 kwietnia 2018 r.

- uwzględniając wspólny komunikat Komisji i wysokiej przedstawiciel Unii Europejskiej do spraw zagranicznych i polityki bezpieczeństwa do Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 7 czerwca 2017 r. pt. „Strategiczne podejście do kwestii odporności w ramach działań zewnętrznych UE” (JOIN(2017)0021),
- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 13 grudnia 2017 r. w sprawie sprawozdania rocznego w sprawie realizacji wspólnej polityki zagranicznej i bezpieczeństwa ⁽¹⁸⁾,
- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 14 lutego 2017 r. w sprawie przeglądu Konsensusu europejskiego w sprawie rozwoju ⁽¹⁹⁾,
- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 13 kwietnia 2016 r. w sprawie UE w zmieniającym się globalnym otoczeniu – świat bardziej połączony, skonfliktowany i złożony ⁽²⁰⁾,
- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 3 kwietnia 2014 r. w sprawie kompleksowego podejścia UE i jego skutków dla spójności działań zewnętrznych UE ⁽²¹⁾,
- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 9 lipca 2015 r. w sprawie przeglądu europejskiej polityki sąsiedztwa ⁽²²⁾,
- uwzględniając swoje zalecenie z dnia 15 listopada 2017 r. dla Rady, Komisji i Europejskiej Służby Działań Zewnętrznych (ESDZ) w sprawie Partnerstwa Wschodniego w perspektywie szczytu w listopadzie 2017 r. ⁽²³⁾,
- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 6 lipca 2017 r. w sprawie sprawozdania Komisji za rok 2016 dotyczącego Turcji ⁽²⁴⁾,
- uwzględniając swoje rezolucje z dnia 15 lutego 2017 r. w sprawie sprawozdania Komisji za rok 2016 dotyczącego Albanii ⁽²⁵⁾ oraz w sprawie sprawozdania Komisji za rok 2016 dotyczącego Bośni i Hercegowiny ⁽²⁶⁾,
- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 16 marca 2017 r. w sprawie sprawozdania Komisji za rok 2016 dotyczącego Czarnogóry ⁽²⁷⁾,
- uwzględniając swoje rezolucje z dnia 14 czerwca 2017 r. w sprawie sprawozdania Komisji za rok 2016 dotyczącego Kosowa ⁽²⁸⁾, w sprawie sprawozdania Komisji za rok 2016 dotyczącego byłej jugosłowiańskiej republiki Macedonii ⁽²⁹⁾ oraz w sprawie sprawozdania Komisji za rok 2016 dotyczącego Serbii ⁽³⁰⁾,
- uwzględniając komunikat Komisji do Parlamentu Europejskiego, Rady, Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego i Komitetu Regionów z dnia 6 lutego 2018 r. pt. „Wiarygodna perspektywa rozszerzenia dla Bałkanów Zachodnich oraz zwiększone zaangażowanie UE w tym regionie” (COM(2018)0065),
- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 22 października 2013 r. w sprawie lokalnych władz i społeczeństwa obywatelskiego: zaangażowanie Europy we wspieranie zrównoważonego rozwoju ⁽³¹⁾,
- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 25 października 2017 r. w sprawie stanowiska Rady dotyczącego projektu budżetu ogólnego Unii Europejskiej na rok budżetowy 2018 ⁽³²⁾,
- uwzględniając globalną strategię na rzecz polityki zagranicznej i bezpieczeństwa Unii Europejskiej przedstawioną w czerwcu 2016 r. ⁽³³⁾,

⁽¹⁸⁾ Teksty przyjęte, P8_TA(2017)0493.

⁽¹⁹⁾ Teksty przyjęte, P8_TA(2017)0026.

⁽²⁰⁾ Dz.U. C 58 z 15.2.2018, s. 109.

⁽²¹⁾ Dz.U. C 408 z 30.11.2017, s. 21.

⁽²²⁾ Dz.U. C 265 z 11.8.2017, s. 110.

⁽²³⁾ Teksty przyjęte, P8_TA(2017)0440.

⁽²⁴⁾ Teksty przyjęte, P8_TA(2017)0306.

⁽²⁵⁾ Teksty przyjęte, P8_TA(2017)0036.

⁽²⁶⁾ Teksty przyjęte, P8_TA(2017)0037.

⁽²⁷⁾ Teksty przyjęte, P8_TA(2017)0094.

⁽²⁸⁾ Teksty przyjęte, P8_TA(2017)0262.

⁽²⁹⁾ Teksty przyjęte, P8_TA(2017)0263.

⁽³⁰⁾ Teksty przyjęte, P8_TA(2017)0261.

⁽³¹⁾ Dz.U. C 208 z 10.6.2016, s. 25.

⁽³²⁾ Teksty przyjęte, P8_TA(2017)0408.

⁽³³⁾ https://eeas.europa.eu/archives/docs/top_stories/pdf/eugs_review_web.pdf

Środa, 18 kwietnia 2018 r.

- uwzględniając konkluzje Rady z dnia 19 czerwca 2017 r. w sprawie współpracy UE ze społeczeństwem obywatelskim w dziedzinie stosunków zewnętrznych,
 - uwzględniając unijną strategię „Handel z korzyścią dla wszystkich”,
 - uwzględniając dokument roboczy służb Komisji z dnia 9 listopada 2017 r. w sprawie wprowadzenia w życie unijnych umów o wolnym handlu (SWD(2017)0364),
 - uwzględniając kompetencje Komisji Spraw Zagranicznych jako komisji mającej uprawnienia w odniesieniu do całego ustawodawstwa, programowania i kontroli działań prowadzonych w ramach ENI, IPA II, EIDHR, PI oraz IcSP, a także politykę leżącą u ich podstawy (sekcja I załącznika V do Regulaminu),
 - uwzględniając deklarację Komisji Europejskiej załączoną do rozporządzeń ustanawiających instrumenty finansowania zewnętrznego, w której Komisja zobowiązuje się do prowadzenia dialogów strategicznych z Parlamentem na temat programowania Komisji,
 - uwzględniając regulamin komitetów ENI, IPA II, EIDHR, IcSP, PI oraz DCI,
 - uwzględniając art. 52 Regulaminu, a także art. 1 ust. 1 lit. e) decyzji Konferencji Przewodniczących z dnia 12 grudnia 2002 r. w sprawie procedury udzielania zgody na sporządzenie sprawozdań z własnej inicjatywy i załącznik 3 do tej decyzji,
 - uwzględniając sprawozdanie Komisji Spraw Zagranicznych oraz opinie i stanowisko w formie poprawek Komisji Rozwoju, Komisji Handlu Międzynarodowego i Komisji Budżetowej (A8-0112/2018),
- A. mając na uwadze, że Unia Europejska pozostaje największym na świecie dostarcycielem pomocy zewnętrznej;
 - B. mając na uwadze, że instrumenty finansowania zewnętrznego są głównym mechanizmem wspierającym działania UE na arenie międzynarodowej, oraz mając na uwadze, że działania zewnętrzne UE mają coraz większe znaczenie dla europejskich obywateli;
 - C. mając na uwadze, że z powodu ograniczonych zasobów instrumenty finansowania zewnętrznego są często wykorzystywane do granic możliwości;
 - D. mając na uwadze, że Komisja stwierdza w swoim sprawozdaniu z przeglądu śródkresowego, że struktura instrumentów zewnętrznych w chwili obecnej jest zasadniczo odpowiednia do potrzeb;
 - E. mając na uwadze, że łączenie instrumentów nie może być celem samym w sobie;
 - F. mając na uwadze, że UE stoi w obliczu licznych wyzwań nie tylko w bliskim sąsiedztwie, ale również na arenie międzynarodowej;
 - G. mając na uwadze, że w działaniach zewnętrznych UE należy nadać priorytetowe znaczenie najważniejszym wyzwaniom o charakterze globalnym, takim jak pokój i zrównoważony rozwój, oraz uznać, że promowanie praw człowieka dla wszystkich, rządów prawa i demokracji, ze szczególnym uwzględnieniem równouprawnienia płci i sprawiedliwości społecznej, oraz wspieranie obrońców praw człowieka, ma kluczowe znaczenie dla osiągnięcia tych celów;
 - H. mając na uwadze, że zewnętrzna pomoc finansowa UE jest kluczowym instrumentem na rzecz wspierania reform gospodarczych, jak również wspierania konsolidacji demokratycznej, politycznej i instytucjonalnej w krajach partnerskich;
 - I. mając na uwadze, że nie ma równej i solidnej kontroli parlamentarnej wszystkich instrumentów;
 - J. mając na uwadze, że istnieje pilna potrzeba zwiększenia widoczności pomocy UE skierowanej zarówno do obywateli krajów partnerskich, jak i do obywateli Unii Europejskiej, aby lepiej informować o korzyściach płynących z unijnego wsparcia; mając na uwadze, że w związku z tym bardzo wartościowe może być inwestowanie w konkretne i namacalne projekty, o których łatwiej może dowiedzieć się opinia publiczna, przy jednoczesnym rozwijaniu kompleksowej, skutecznej i systematycznej strategii komunikacji w ramach każdego instrumentu;

Środa, 18 kwietnia 2018 r.

- K. mając na uwadze, że prowadząc komunikację strategiczną, często trzeba mierzyć się z wyzwaniami zewnętrznymi, w tym kampaniami dezinformacyjnymi przeciwko UE i jej państwom członkowskim, co wymaga podejmowania dalszych wysiłków; mając na uwadze, że w związku z tym fundamentalne znaczenie ma wspieranie obiektywnych, niezależnych i bezstronnych informacji, przy jednoczesnym uwzględnianiu aspektów prawnych środowiska medialnego, w którym funkcjonują unijne instrumenty i prowadzone są działania UE;
- L. mając na uwadze, że handel międzynarodowy jest podstawowym narzędziem UE służącym wspieraniu krajów w ich rozwoju gospodarczym i społecznym, a także w obronie i upowszechnianiu praw człowieka, podstawowych wartości i praworządności;
- M. mając na uwadze, że zgodnie z traktatami polityka handlowa powinna przyczynić się do realizacji zewnętrznych celów Unii, w tym celu zrównoważonego rozwoju;
- N. mając na uwadze, że łączna pomoc zaprogramowana w ramach ENI (15,4 mld EUR), IPA II (11,7 mld EUR), IcSP (2,5 mld EUR), EIDHR (1,3 mld EUR) oraz PI (1 mld EUR) wynosi 32 mld EUR na lata 2014–2020;
- O. mając na uwadze, że instrument IPA II wykorzystywano do zarządzania przepływami migracyjnymi;
- P. mając na uwadze, że EIDHR, a w szczególności IcSP podlegają podstawie prawnej określonej w art. 209 i 212 TFUE zawierających odniesienie do art. 208 TFUE, który stanowi, że „[g]łównym celem polityki Unii w tej dziedzinie jest zmniejszenie, a docelowo, likwidacja ubóstwa”;
- Q. mając na uwadze, że Komisja jest odpowiedzialna za identyfikację, formułowanie, wdrażanie, monitorowanie i ocenę pomocy udzielanej przez UE w ramach tych instrumentów; mając na uwadze, że ESDZ jest odpowiedzialna za zapewnienie ciągłości i spójności polityki zewnętrznej UE, w tym za pomocą tych instrumentów; mając na uwadze, że Parlament ponosi odpowiedzialność za nadzór demokratyczny i kontrolę demokratyczną oraz jako współprawodawca w ramach procedury współdecyzji;
- R. mając na uwadze, że dwójaki charakter funkcji Wiceprzewodniczącego Komisji / Wysokiego Przedstawiciela Unii do Spraw Zagranicznych i Polityki Bezpieczeństwa oznacza, że osoba piastująca to stanowisko musi odgrywać kluczową rolę w koordynacji politycznej pomocy udzielanej przez Unię w ramach instrumentów;
- S. mając na uwadze, że różne projekty i dotacje w ramach obecnych instrumentów nie mogą być w pełni ocenione, gdyż pozostają na wczesnych etapach wdrażania; mając na uwadze, że niektóre cele mają charakter jakościowy i są związane z przepisami, praktykami i podejściami, których nie można z łatwością zmierzyć ilościowo;
- T. mając na uwadze, że Komisja stwierdza w swoim sprawozdaniu z przeglądu śródkresowego, iż trudno jest zmierzyć ogólną skuteczność instrumentów pod względem osiągnięcia wyznaczonych celów, częściowo ze względu na trudności w określeniu właściwych systemów monitorowania i oceny na szczeblu instrumentu (s. 10); mając na uwadze, że Trybunał Obrachunkowy w swoim sprawozdaniu specjalnym nr 18/2014 zwrócił uwagę na poważne niedociągnięcia w systemie oceny EuropeAid,
- U. mając na uwadze, że we wspólnym rozporządzeniu wykonawczym zawarto kluczowe przepisy dotyczące zasad rozwoju i skuteczności pomocy, takich jak niewiązanie pomocy oraz wykorzystywanie instytucji, systemów i procedur krajów partnerskich;
- V. mając na uwadze, że obecne procedury administracyjne często stanowią nadmierne obciążenie biurokratyczne dla potencjalnych odbiorców, utrudniając mniejszym organizacjom społeczeństwa obywatelskiego i partnerom społecznym angażowanie się w opracowywanie i wdrażanie projektów, ponieważ organizacjom tym często brakuje fachowej wiedzy i zdolności administracyjnych, aby przedkładać wnioski kwalifikujące się do przyjęcia;
- W. mając na uwadze, że rozporządzenia ustanawiające instrumenty finansowania zewnętrznego przewidują powierzenie Komisji uprawnień wykonawczych zgodnie z rozporządzeniem (UE) nr 182/2011, oraz mając na uwadze, iż rozporządzenia te przewidują ponadto, że Komisję wspierają w tym zakresie komitety ENI, IPA II, EIDHR, IcSP, PI oraz DCI;

Środa, 18 kwietnia 2018 r.

- X. mając na uwadze, że projekty aktów wykonawczych muszą być przesyłane Radzie i Parlamentowi w tym samym czasie, co członkom komitetów ENI, IPA II, EIDHR, IcSP, PI oraz DCI, a także mając na uwadze, iż regulaminy tych komitetów przewidują, że projekty aktów wykonawczych muszą zostać przesłane członkom komitetów ENI, IPA II, EIDHR, IcSP, PI oraz DCI co najmniej 20 dni kalendarzowych przed odpowiednim posiedzeniem komitetu; mając na uwadze, że w związku z tym projekty aktów wykonawczych powinny być przesyłane Parlamentowi co najmniej 20 dni kalendarzowych przed tymi posiedzeniami, oraz mając na uwadze, że wyjątkiem od tej zasady jest stosowanie w należyście uzasadnionych przypadkach procedury pisemnej w odniesieniu do przyjmowania projektów aktów wykonawczych;
- Y. mając na uwadze, że opracowywanie projektów aktów wykonawczych wiąże się z działaniami przygotowawczymi w Komisji – w tym konsultacjami pomiędzy służbami – które zajmują dużo czasu, zazwyczaj kilka miesięcy;

Przegląd śródkresowy

1. zwraca uwagę, że w przeglądzie śródkresowym przeprowadzonym przez Komisję uznano obecne instrumenty za zasadniczo odpowiadające swoim celom;
2. ubolewa, że kwota środków finansowych UE w dziale 4 obecnych WRF, a także brak elastyczności i spójności w ich wydatkowaniu to dowód na ograniczone ambicje UE, jeżeli chodzi o podejmowanie działań na miarę podmiotu o charakterze rzeczywiście globalnym; zauważa jednak pozytywne zmiany w wielu krajach partnerskich i w odniesieniu do licznych kwestii objętych finansowaniem w ramach instrumentów finansowania zewnętrznego UE, co świadczy o zasadności i znaczeniu tych instrumentów;
3. wyraża jednak zaniepokojenie niektórymi ustaleniami, w tym brakiem wytycznych politycznych i nadrzędnej wizji, niespójnym wdrażaniem wartości UE i zasad partnerstwa, wolnymi postępami lub brakiem postępów w osiąganiu celów związanych z reformą społeczną i prawną w szerszej rozumianym sąsiedztwie, brakiem solidnego systemu monitorowania i oceny oraz ograniczoną elastycznością;
4. ubolewa nad brakiem jednego jasnego dokumentu koncepcyjnego wyjaśniającego synergie między instrumentami oraz ich wpływ na globalną, nadrzędną strategię polityki zagranicznej UE;
5. wyraża zaniepokojenie faktem, iż UE i jej instrumenty napotykają istotne wyzwania, obejmujące kompromisy polityczne między promowaniem wartości i praw a doraźnymi interesami bezpieczeństwa, pojawianie się nowych podmiotów w dziedzinie globalnego zarządzania i międzynarodowych instytucji finansowych, a także liczne gwałtowne konflikty globalne na całym świecie, w tym niestabilność w bezpośrednim sąsiedztwie UE, zarówno na Wschodzie, jak i na Południu, oraz coraz bardziej agresywną i stanowczą politykę Rosji;
6. zwraca uwagę, że fundusze powiernicze UE zostały utworzone w celu rozwiązywania problemów leżących u podstaw migracji; wyraża ubolewanie, że wkłady z budżetu UE przekazywane na rzecz funduszy powierniczych UE oraz instrumentu pomocy dla uchodźców w Turcji doprowadziły do ogólnego obniżenia stopnia spójności, utrudniają planowanie długoterminowe oraz osłabiają wpływ działań Unii; ponownie podkreśla, że nowe priorytety należy finansować z nowych środków; głęboko ubolewa nad faktem, że na żadnym etapie procesu podejmowania decyzji w sprawie oświadczenia na temat Turcji nie zwrócono się oficjalnie do Parlamentu o konsultację ani wyrażenie zgody;
7. przypomina o potrzebie zapewnienia, by instrumenty miały charakter uzupełniający oraz mogły zostać dostosowane do lokalnego kontekstu, a także umożliwiały szybkie i skuteczne reagowanie na nowe i nieprzewidziane wyzwania bez uszczerbku dla ich pierwotnych celów;
8. wyraża ubolewanie, że instrumenty nie obejmują wyraźnego odniesienia do możliwości wstrzymywania pomocy w przypadkach, gdy państwo będące beneficjentem (w szczególności w przypadku wykorzystywania zarządzania pośredniego z udziałem państwa będącego beneficjentem) nie przestrzega takich podstawowych zasad jak demokracja, praworządność i poszanowanie praw człowieka;
9. zauważa, że pomoc rozwojowa UE (oficjalna pomoc rozwojowa) nie osiągnęła zakładanego przez ONZ celu wynoszącego 0,7 %; w związku z tym wzywa do zwiększenia dostępnych środków na pomoc rozwojową, aby wywiązać się z zobowiązań podjętych w ramach agendy na rzecz zrównoważonego rozwoju 2030;

Środa, 18 kwietnia 2018 r.

Instrument Pomocy Przedakcesyjnej (IPA II)

10. zachęca do podejmowania wysiłków mających na celu uczynienie z IPA II instrumentu o większym znaczeniu strategicznym w perspektywie długoterminowej i przynoszącym konkretne rezultaty dzięki planowaniu ukierunkowanemu na konkretnych beneficjentów i podejściu sektorowemu; uważa, że takie podejście mogłoby pomóc w likwidowaniu ogromnych zaległości związanych z niewykorzystanymi środkami z IPA I i IPA II w Turcji w wyniku braku efektywności zarządzania pośredniego z udziałem państwa będącego beneficjentem oraz słabych zdolności absorpcyjnych;

11. wyraża głębokie zaniepokojenie w związku z regresem, jaki nastąpił w Turcji pod względem praworządności i demokracji mimo przeznaczenia w bieżących WRF kwoty 4,5 mld EUR w ramach IPA II; uznaje, że obecna perspektywa przystąpienia Turcji do UE wpływa na powszechną niepewność co do wartości IPA II w tym kraju; odnotowuje, że fundusze IPA II wykorzystano do finansowania zobowiązań w ramach oświadczenia na temat Turcji;

12. zwraca uwagę, że poszczególne kraje Bałkanów Zachodnich osiągają zróżnicowane postępy w ramach długoterminowej pomocy z IPA II; zauważa, że w niektórych przypadkach pomoc w ramach IPA II doprowadziła do ograniczonych rezultatów w kierowaniu reformami, w szczególności w obszarach rządów prawa, administracji publicznej i walki z korupcją;

13. zwraca uwagę na utrzymujące się niedociągnięcia pod względem jakości wskaźników w programach krajowych i dokumentach dotyczących działań;

14. podkreśla potrzebę możliwości wstrzymywania lub przekierowywania środków finansowych IPA II w przypadkach, gdy dogłębna analiza Komisji wykaże, że kraje partnerskie systematycznie nie wywiązują się ze zobowiązań lub wykazują poważne pogorszenie sytuacji politycznej; ubolewa, że w przeszłości brak systemowych i politycznych zdolności do działania utrudniał wykorzystanie takich środków;

15. odnotowuje istnienie ram wykonania; ubolewa jednak, że jeszcze nie wzięto pod uwagę ani nie przyznano nagród za wyniki; apeluje w związku z tym o nasilenie działań w celu dalszego ulepszenia tych ram, również przy uwzględnieniu przypadków negatywnych wyników i związanego z tym zmniejszenia finansowania;

16. ponownie podkreśla znaczenie IPA II jako głównego unijnego instrumentu przedakcesyjnego finansowania kluczowych reform społecznych, gospodarczych, politycznych i instytucjonalnych w obszarach priorytetowych w celu dostosowania krajów do dorobku prawnego UE; zauważa, że tego rodzaju reformy mogą także przyczyniać się do zwiększenia regionalnego bezpieczeństwa w perspektywie długoterminowej; z zadowoleniem przyjmuje zwiększone ukierunkowanie strategiczne IPA II, podkreśla jednak, że finansowanie w ramach IPA II musi być ambitne i przyszłościowe oraz dopasowane do rzeczywistych potrzeb, obowiązków i aspiracji związanych z procesem akcesyjnym i członkostwem w UE; przypomina w związku z tym, że finansowanie powinno być wykorzystywane zgodnie z konkretnymi celami związanymi z tym instrumentem;

17. uznaje, że Instrument na rzecz Społeczeństwa Obywatelskiego Krajów Sąsiedztwa w ramach IPA II stanowi kluczowe wsparcie dla lokalnych organizacji społeczeństwa obywatelskiego; podkreśla, że zobowiązania nie odpowiadają rzeczywistym potrzebom na miejscu; apeluje w związku z tym o większą komplementarność IPA II z działaniami prowadzonymi w ramach innych instrumentów, w szczególności EIDHR oraz IcSP; zauważa, że wymaga to lepszej koordynacji zarówno na etapie planowania, jak i programowania;

18. uważa podejście sektorowe za słuszne, ale ubolewa nad brakiem wyraźnej odpowiedzialności za projekty ze względu na rozproszenie obowiązków; zwraca uwagę, że zarządzanie pośrednie zwiększyło ogólną odpowiedzialność za programy, ale doprowadziło również do osłabienia efektywności poprzez dłuższe opóźnienia we wdrażaniu;

19. przyjmuje z zadowoleniem inicjatywę dotyczące ustanowienia systemów do celów lepszego monitorowania i mierzenia wyników, w tym za pośrednictwem sektorowych komitetów monitorujących, wewnętrznych wytycznych i opracowywania nowego systemu zarządzania informacjami (OPSYS);

Środa, 18 kwietnia 2018 r.

Europejski Instrument Sąsiedztwa (ENI)

20. z zadowoleniem przyjmuje wsparcie dla reform strukturalnych zapewniane w formie zaprogramowanej pomocy i podkreśla szczególny charakter ENI, który umożliwia UE opracowywanie polityki dostosowanej do określonych potrzeb krajów partnerskich;
21. podziela ocenę Komisji, że istnienie specjalnego instrumentu finansowania dla krajów sąsiadujących jest konkretnym dowodem na to, że UE przywiązuje znaczenie polityczne do relacji z sąsiadami oraz do pogłębiania współpracy politycznej i integracji gospodarczej z tym regionem i na jego obszarze;
22. uznaje, że obecne wyzwania i potrzeby w krajach sąsiadujących oraz rozbieżności między celami, interesami i zasobami finansowymi poważnie nadwyrężyły budżet i zasoby ludzkie ENI, a także podkreśla potrzebę większej elastyczności;
23. wyraża zaniepokojenie faktem, iż finansowanie ENI jest mniej skuteczne wśród krajów partnerskich, które są w mniejszym stopniu zaangażowane w reformy, i nadal stanowi wyzwanie, jednak jest konieczne w sytuacjach politycznie wrażliwych i konfliktowych, w szczególności w odniesieniu do promowania wspólnych wartości, jakimi są demokracja i prawa człowieka; ubolewa nad faktem, że nie stosowano skutecznie podejścia „więcej za więcej” i podejścia opartego na systemie zachęt oraz że państwa ewidentnie odchodzące od zadeklarowanych zobowiązań w zakresie praw człowieka i reform demokratycznych korzystały w ostatnim okresie programowania z większej pomocy finansowej;
24. przypomina, że od 2014 r. kraje sąsiedztwa zmagają się z bezprecedensowymi wyzwaniami ze względu na rosnącą liczbę utrzymujących się od dłuższego czasu i pojawiających się nowych problemów, takich jak bezprawna aneksja Półwyspu Krymskiego przez Rosję i konflikt we wschodniej Ukrainie, kryzys syryjski, sytuacja w Libii, radykalizacja i terroryzm, bezrobocie młodzieży oraz wyzwanie związane z migracją;
25. jest zaniepokojony, że powyższe wydarzenia, a także rozbieżności między celami, interesami zarówno UE, jak i krajów partnerskich, oraz dostępnymi środkami finansowymi wyczerpały możliwości finansowe tego instrumentu, wskazując jednocześnie na potrzebę większej elastyczności;
26. podkreśla, że wartości i zasady UE, takie jak demokracja, praworządność, prawa człowieka oraz skuteczne, odpowiedzialne i przejrzyste instytucje publiczne, leżą w interesie społeczeństw sąsiadujących państw tak samo, jak w naszym własnym, mając na względzie zapewnienie stabilności, bezpieczeństwa i dobrobytu; przyjmuje z zadowoleniem wsparcie dla reform strukturalnych udzielane w ramach zaprogramowanej pomocy; uważa, że wdrożenie zasady zróżnicowania umożliwiło UE dostosowanie wsparcia do potrzeb i aspiracji krajów partnerskich;
27. odnotowuje wkład przekazany w ramach ENI na rzecz funduszu „Madad” i kryzysowego funduszu powierniczego UE dla Afryki;
28. podkreśla potrzebę większej koordynacji między programami regionalnymi i dwustronnymi oraz instrumentami inwestycyjnymi, aby bardziej wspierać i wzmacniać rozwój sektora prywatnego; zwraca uwagę na nieznaczną poprawę, jeśli chodzi o niedociągnięcia związane z brakiem wspólnego programowania z państwami członkowskimi;
29. przyjmuje z zadowoleniem monitorowanie pomocy w ramach ENI przez monitorowanie zorientowane na rezultaty; ubolewa, że na poziomie instrumentu nie ma spójnych mechanizmów monitorowania i oceny;
30. podkreśla, że wsparcie techniczne w dziedzinie handlu i pomoc ekonomiczna zapewniane w ramach europejskiej polityki sąsiedztwa bliskim partnerom Unii na jej wschodniej i południowej granicy to ważny wkład w rozwój demokracji w tych regionach; zauważa, że środki z ENI mogą być wykorzystywane do celów ułatwień w handlu, a instrument ten, jako taki, może być uzupełnieniem innych funduszy UE na cele umowy o ułatwieniach w handlu, co powinno w większym stopniu zagwarantować średnio- i długoterminową stabilność polityczną;

Instrument na rzecz Przyczyniania się do Stabilności i Pokoju (IcSP)

31. uznaje, że podstawową wartością dodaną IcSP jest jego szybkość i elastyczność pod względem reagowania na konflikty oraz szerokie grono podmiotów cywilnych, z którymi UE może nawiązywać partnerstwo w jego ramach; przypomina, że IcSP jest jedynym instrumentem UE służącym zapobieganiu konfliktom cywilnym, w tym za pośrednictwem mediacji, dialogu i pojednania;

Środa, 18 kwietnia 2018 r.

32. odnotowuje komplikacje w zakresie gromadzenia danych i mierzenia rezultatów działań w ramach IcSP, które mogły okazać się wyzwaniem ze względu na trudności związane z oceną rezultatów politycznych, powiązaniem rezultatów z działaniami w ramach tego instrumentu, jeśli były one uzupełniane jednoczesnymi działaniami prowadzonymi w ramach innych instrumentów, oraz ze względu na trudności w dostępie do obszarów objętych konfliktem;

33. zauważa, że w ostatnim okresie drastycznie zwiększyła się potrzeba zapobiegania konfliktom oraz podejmowania wyzwań w dziedzinie bezpieczeństwa; uważa, że w wielu krajach pogrążonych w powojennym kryzysie istnieje zapotrzebowanie na inicjatywy z zakresu pojednania, mediacji i dialogu; podkreśla konieczność podjęcia bezzwłocznych działań w związku z kryzysami i konfliktami; podkreśla potrzebę znaczącego zwiększenia środków dostępnych na takie inicjatywy; odnotowuje, że dokonana w listopadzie 2017 r. zmiana w IcSP ma na celu wzmocnienie potencjału bezpieczeństwa krajów trzecich w celu dalszego promowania stabilności, bezpieczeństwa i zrównoważonego rozwoju; zwraca uwagę, że IcSP działa jako środek ostateczny lub poprzedzający działania długoterminowe finansowane z innych instrumentów;

34. zauważa, że IcSP znajduje się na wczesnym etapie, jeśli chodzi o przeciwdziałanie zagrożeniom dla cyberbezpieczeństwa na świecie; wzywa do położenia większego nacisku na cyberbezpieczeństwo, w tym przez spójną strategię mającą zastosowanie we wszystkich działaniach zewnętrznych UE; apeluje o jednoczesne zwiększenie środków przyznawanych na cyberbezpieczeństwo w ramach IcSP jako odpowiedniego instrumentu do zwalczania tego rodzaju zagrożeń;

35. zwraca uwagę, że nasiliła się współpraca z działaniami w ramach wspólnej polityki zagranicznej i bezpieczeństwa (WPZiB) oraz operacjami i misjami w ramach wspólnej polityki bezpieczeństwa i obrony (WPBiO), a także pomoc humanitarna świadczona przez UE;

Europejski Instrument na rzecz Wspierania Demokracji i Praw Człowieka (EIDHR)

36. podkreśla wartość dodaną globalnego całościowego podejścia EIDHR pomimo jego stosunkowo niewielkiego budżetu, znaczenie organizacji społeczeństwa obywatelskiego dla osiągnięcia celu tego instrumentu oraz jego wyjątkową cechę jako jedyne instrumentu, za pośrednictwem którego UE może wspierać działania społeczeństwa obywatelskiego bez względu na ingerencję organów państwa, którego dotyczą te działania;

37. zauważa, że w obecnym okresie EIDHR był wykorzystywany w sposób bardziej elastyczny oraz zapewniający większą kompletność niż w poprzednim okresie, co pozwoliło szybciej reagować na pojawiające się kryzysy w zakresie praw człowieka i demokracji; przyjmuje z zadowoleniem kompletność z finansowaniem z innych źródeł, takich jak Europejski Fundusz na rzecz Demokracji, co zwiększa skuteczność finansowania z EIDHR w pilnych przypadkach; przyjmuje z zadowoleniem większe skoncentrowanie się na obrońcach praw człowieka, w tym przez fundusz kryzysowy dostępny na poziomie delegatur UE, a także ustanowienie i skuteczne funkcjonowanie unijnego mechanizmu ochrony obrońców praw człowieka ProtectDefenders.eu; podkreśla, że proces związany z zaproszeniem do składania wniosków jest długi i uciążliwy oraz powoduje zbyt dużą konkurencję;

38. ponadto dostrzega korzyści wynikające z mechanizmu ProtectDefenders.eu, wdrożonego przez społeczeństwo obywatelskie, który zapewnia niezbędne wsparcie dużej liczbie obrońców praw człowieka; wzywa do ciągłego wspierania takich mechanizmów;

39. wyraża zaniepokojenie trudnościami w uwzględnianiu problematyki praw człowieka i wartości demokratycznych w ramach programów geograficznych oraz ograniczonym wsparciem UE dla organizacji społeczeństwa obywatelskiego, co prowadzi do zwiększenia presji na EIDHR w czasach kurczenia się przestrzeni dla społeczeństwa obywatelskiego na świecie;

40. uważa, że UE musi wykazać przewodnią rolę i ambicję przez stosowanie nadrzędnej polityki uwzględniania wsparcia dla demokracji we wszystkich relacjach zewnętrznych; uważa w związku z tym, że należy odpowiednio zwiększyć finansowanie przydzielane na wspieranie demokracji, w szczególności w świetle obecnych ataków na demokrację na całym świecie; podkreśla potrzebę zapewnienia, by wydatkowanie na cel 1 krajowego programu wsparcia skutecznie i efektywnie docierało do najbardziej zagrożonych obrońców praw człowieka; w związku z tym wzywa delegatury UE do udostępniania wszelkiego niezbędnego wsparcia;

41. uznaje, że ocena działań EIDHR jest trudna ze względu na brak wskaźników strategicznych i operacyjnych; zwraca uwagę, że trudności w ocenie wynikają również z faktu, że wsparcie dla organizacji społeczeństwa obywatelskiego i obrońców praw człowieka jest w znacznym stopniu i ze zrozumiałych względów udzielane w poufny sposób, aby chronić tożsamość i bezpieczeństwo beneficjentów;

42. przypomina o wartości dodanej misji obserwacji wyborów z ramienia UE – obszaru, w którym UE przoduje na świecie; z zadowoleniem przyjmuje fakt, że zwiększyła się liczba misji obserwacyjnych i misji powyborczych podejmowanych w celu uwzględnienia zaleceń misji obserwacji wyborów;

Środa, 18 kwietnia 2018 r.

Instrument Partnerstwa (PI)

43. podkreśla, że PI jest specjalnie przeznaczony do realizacji tematycznych interesów UE i interesów wzajemnych z krajami trzecimi, a także do budowania sojuszy i wspierania współpracy z dotychczasowymi i nowymi partnerami strategicznymi; zwraca uwagę, że w praktyce PI jest wykorzystywany jako środek ostateczny, gdy uznaje się go za jedyny instrument, który może ułatwić realizację unijnej agendy politycznej i rozwiązywanie problemów o wymiarze globalnym;

44. zauważa, że w porównaniu z poprzednimi instrumentami PI był w stanie zaangażować, w sposób bardziej oparty na współpracy, państwa trzecie, w tym partnerów strategicznych, państwa, które otrzymywały dwustronną pomoc rozwojową, a także różne fora międzynarodowe, jednak uważa, że zapewnianie większych zasobów i większego wkładu ze strony służb kształtujących politykę jest konieczne do zagwarantowania pełnego zaangażowania tych służb w opracowywanie, programowanie i wdrażanie działań oraz wzmocnianie aktywnej roli odgrywanej przez delegatury UE w formułowaniu działań, jak również zwiększenie wymiany informacji z państwami członkowskimi;

45. popiera zwiększenie widoczności i zrozumienia celów PI, a także pogłębienie wiedzy o nich, w szczególności w instytucjach UE;

46. z ubolewaniem zauważa, że ocena jest utrudniona ze względu na fakt, że nie utworzono centralnego depozytu dokumentacji dotyczącej działań w związku z późnym przyjęciem ram wskaźników rezultatów i niedokończonym charakterem większości projektów;

Wspólne rozporządzenie wykonawcze

47. przypomina, że unijne instrumenty finansowania zewnętrznego są złożonym zestawem narzędzi służącym UE do wspierania i wzmocnienia jej działań na arenie międzynarodowej oraz że ta złożona struktura jest koordynowana na poziomie wspólnego rozporządzenia wykonawczego; przypomina, że wspólne rozporządzenie wykonawcze musi spełniać kryteria kontroli budżetowej i nadzoru demokratycznego; ubolewa, że duża złożoność i restrykcyjny charakter wspólnego rozporządzenia wykonawczego wpłynęły negatywnie na wydajne korzystanie z zasobów Unii oraz uniemożliwiają terminowe reagowanie na nowe wyzwania i potrzeby partnerów; ubolewa, że wspólność zasad nie doprowadziła do wspólnego programowania pomocy między instrumentami;

48. zauważa, że wspólne rozporządzenie wykonawcze ustanowiono w celu harmonizacji, uproszczenia wdrażania, zwiększenia elastyczności, spójności i konsekwencji oraz efektywności wykorzystywania zasobów Unii, a także w celu harmonijnego i uzupełniającego podejścia do wdrażania wszystkich instrumentów;

49. uważa, że kluczem do tego, by Parlament mógł właściwie i należycie wykonywać swoje uprawnienia kontrolne w odniesieniu do projektów aktów wykonawczych, jest wystarczająca ilość czasu; uważa, że nieprzestrzeganie dwudziestodniowego terminu na przedłożenie dokumentów Parlamentowi i Radzie na ostatnim etapie procesu przyjmowania aktu wykonawczego nie znajduje uzasadnienia, zważywszy na to, jak długo trwa przygotowanie projektów aktów wykonawczych, zanim trafią one do komitetów ENI, IPA II, EIDHR, IcSP, PI i DCI; w związku z tym wyraża ubolewanie, że termin wynoszący 20 dni kalendarzowych nie zawsze jest przestrzegany; i uważa, że stanowi to naruszenie przysługujących mu uprawnień kontrolnych; apeluje o przedkładanie wszystkich projektów środków wykonawczych z co najmniej dwudziestodniowym wyprzedzeniem i wzywa Komisję do zmiany regulaminu komitetów ENI, IPA II, EIDHR, IcSP, PI i DCI, aby wydłużyć ten dwudziestodniowy termin na przedkładanie projektów, co ułatwi Parlamentowi wykonywanie uprawnień kontrolnych;

50. ubolewa nad faktem, że widoczność unijnej polityki finansowania zewnętrznego pozostaje ograniczona w sytuacji, gdy strony trzecie aktywnie dążą do osłabienia polityki zagranicznej UE przez dezinformację;

Zalecenia na lata 2017/2018–2020

51. domaga się utrzymania unijnych i uniwersalnych wartości związanych z prawami człowieka w centrum wszystkich działań zewnętrznych UE;

52. domaga się zwiększenia synergii i spójności między wszystkimi instrumentami w ramach działu IV oraz lepszej koordynacji z programami pomocy dwustronnej realizowanymi przez państwa członkowskie i – w miarę możliwości – innych darczyńców; wzywa w tym względzie Komisję i ESDZ do wzmocnienia współpracy i koordynacji, w tym z organizacjami społeczeństwa obywatelskiego i podmiotami lokalnymi, w celu wypełnienia obowiązków, jakie wynikają dla nich z art. 21 Traktatu o Unii Europejskiej (TUE);

Środa, 18 kwietnia 2018 r.

53. wzywa do ustanowienia solidnych, spójnych i przejrzystych mechanizmów monitorowania i oceny; przypomina, że tego rodzaju mechanizmy umożliwiłyby śledzenie wymiernych postępów w zakresie kluczowych celów związanych z reformami w krajach sąsiadujących, co ma szczególne znaczenie tam, gdzie reformy zostały wstrzymane lub są opóźnione;

54. wzywa do wzmocnienia kontroli parlamentarnej oraz procedur i systemów nadzoru, które będą spójne dla wszystkich instrumentów; zaleca zwiększenie przejrzystości przez stworzenie jednej, wspólnej, przejrzystej publicznej bazy danych projektów i działań;

55. podkreśla potrzebę zapewnienia dodatkowych zasobów finansowych i wsparcia szkoleniowego dla organizacji społeczeństwa obywatelskiego; podkreśla, że wymagane są pilne działania w celu dalszego zmniejszenia obciążeń biurokratycznych i przeszkód proceduralnych napotykanym przez organizacje społeczeństwa obywatelskiego, w szczególności lokalne organizacje społeczeństwa obywatelskiego; apeluje o przeznaczenie specjalnych linii budżetowych na budowanie zdolności organizacji społeczeństwa obywatelskiego, aby zwiększyć możliwości tych organizacji w zakresie dostępu do finansowania; ubolewa, że w sprawozdaniu Komisji z przeglądu śródkosowego nie poruszono kwestii braku udziału organizacji społeczeństwa obywatelskiego w programowaniu i wdrażaniu instrumentów zewnętrznych; wzywa Komisję, by uwzględniła aspekt bardziej strategicznego zaangażowania organizacji społeczeństwa obywatelskiego we wszystkich instrumentach zewnętrznych i programach zgodnie z wnioskiem zarówno Rady, jak i Parlamentu;

56. opowiada się za bardziej bezpośrednim i aktywnym promowaniem strategii politycznych UE, pomocy finansowej udzielanej przez UE i widoczności tej pomocy;

57. podtrzymuje swoje stanowisko, że należy wprowadzić możliwość przenoszenia nieprzydzielonych środków z ENI i IPA II w ramach limitu wynoszącego 10 % pierwotnych środków każdego instrumentu, by zwiększyć zdolność reagowania na nieprzewidziane wydarzenia, jednocześnie utrzymując cele określone w odpowiednich rozporządzeniach w sprawie ENI i IPA II;

Instrument Pomocy Przedakcesyjnej (IPA II)

58. popiera zasady określone w art. 21 TUE i zaleca położenie większego nacisku na wzmocnienie instytucji demokratycznych, zwalczanie korupcji i reformy administracji publicznej, wzmocnienie praworządności i dobrych rządów oraz wprowadzenie usprawnień pod względem konsekwentnego przestrzegania praw człowieka i praw mniejszości; apeluje o większe wsparcie dla reform w sektorach istotnych z punktu widzenia procesu akcesyjnego oraz o pobudzenie współpracy regionalnej w celu uzupełnienia polityki rozszerzenia UE;

59. zaleca umożliwienie przekazywania środków finansowych społeczeństwu obywatelskiemu, jeśli organy państwowe nie wykazują chęci osiągnięcia celów wyznaczonych przez UE lub są niechętne współpracy w zakresie celów instrumentu; wzywa Komisję do ograniczenia lub zawieszenia finansowania dla krajów, które poważnie naruszają podstawowe wartości UE, w tym podstawowe kryteria kopenhaskie; apeluje o zmniejszenie obciążeń administracyjnych dla odbiorców z organizacji społeczeństwa obywatelskiego ubiegających się o finansowanie z UE;

60. domaga się zaangażowania Parlamentu, jeśli rozważane jest wstrzymanie środków finansowych lub wprowadzenie istotnych zmian co do maksymalnej indykatywnej alokacji;

61. domaga się silnego poczucia odpowiedzialności po stronie beneficjentów, począwszy od programowania, a skończywszy na monitorowaniu i kontroli; wzywa Komisję do zapewnienia krajowym organom kontroli ukierunkowanej pomocy w zakresie metodyki, planowania, rekrutacji, szkoleń i nadzoru;

62. zaleca zapewnienie większego wsparcia krajowym organom odpowiedzialnym za koordynację darczyńców, które mają słabe zdolności, ale wykazują wolę polityczną do osiągnięcia celów; ubolewa nad brakiem przejrzystości w odniesieniu do zdolności absorpcji tych środków finansowych;

63. nalega na przeznaczenie środków finansowych na sektory posiadające udokumentowane wyniki, aby uniknąć dalszych ustawicznych opóźnień, które wystąpiły w ramach zarządzania pośredniego z udziałem państwa będącego beneficjentem, głównie w Turcji;

64. apeluje o większą przejrzystość IPA II w regionie, biorąc pod uwagę kluczowe znaczenie polityki rozszerzenia dla UE, na przykład poprzez odpowiednie ukierunkowane kampanie komunikacyjne i informacyjne prowadzone za pośrednictwem mediów krajowych, regionalnych i lokalnych lub innych, jeśli zostaną uznane za właściwe, z uwzględnieniem wymogów minimalnych i kwestii dotyczących monitorowania ich przestrzegania, które zostaną określone przez Komisję w ścisłej współpracy z beneficjentami; popiera ukierunkowane działania w zakresie zwalczania propagandy i komunikacji strategicznej, w szczególności w przypadkach, gdy wizerunek i interesy UE są czynnie atakowane i osłabiane;

Środa, 18 kwietnia 2018 r.

65. zaleca wykorzystanie funduszy IPA II do utworzenia kanałów komunikacji dla przedsiębiorstw, w szczególności MŚP, zarówno w państwach członkowskich, jak i krajach ubiegających się o członkostwo, w celu stworzenia silnych powiązań handlowych między poszczególnymi obszarami, które będą bardzo przydatne w przygotowaniach krajów otrzymujących wsparcie do wejścia na rynek wewnętrzny;
66. przypomina o użyteczności nagrody finansowej za wyniki dla państw robiących postępy, zgodnie z rozporządzeniem w sprawie IPA II;
67. uważa, że elastyczność oraz wykorzystywanie finansowania do reagowania na konkretne sytuacje kryzysowe należy dostosowywać do kluczowych priorytetów instrumentu oraz podstawowych zasad strategii rozszerzenia i procesu akcesyjnego, które muszą pozostać głównymi elementami IPA II;
68. apeluje o lepszą koordynację i dodatkowe synergie na etapach planowania i programowania IPA II z działaniami w ramach innych instrumentów, w szczególności EIDHR i IcSP, aby zapewnić spójność i zwiększyć komplementarność zarówno między własnymi celami i programami, jak i względem innych instrumentów finansowania zewnętrznego;

Europejski Instrument Sąsiedztwa (ENI)

69. podkreśla zapotrzebowanie na ogólny dokument strategiczny dotyczący wdrażania ENI, dostosowujący pomoc do szerszych ram politycznych, oraz na lepszą koordynację z innymi instrumentami; podkreśla, że priorytety programowania ENI powinny również obejmować rozwój społeczno-gospodarczy, młodzież i zrównoważone zarządzanie zasobami energetycznymi;
70. ubolewa, że wieloletnie programowanie dla większości beneficjentów zostało już ustanowione w 2017 r., przed sfinalizowaniem przeglądu śródkresowego pomocy dla tych państw; przypomina, że Parlament przedstawił zalecenia dotyczące programowania podczas dialogu strategicznego z Komisją w kwietniu 2017 r.;
71. podkreśla widoczność polityczną i wpływ, jaki UE wywiera dzięki ENI jako odrębnemu instrumentowi finansowania w sąsiedztwie – zarówno wschodnim, jak i południowym;
72. wzywa do utrzymania istniejącej równowagi finansowej w podziale środków finansowych między kraje południowego i wschodniego sąsiedztwa UE;
73. podkreśla związek między stabilizacją, wspieraniem demokratyzacji, zapobieganiem konfliktom i rozwiązywaniem ich, poszanowaniem praw człowieka i praworządności, edukacją oraz rozwojem społeczno-gospodarczym; podkreśla znaczenie projektów wspierających młodych ludzi w kształceniu i zatrudnieniu;
74. ponownie podkreśla znaczenie, jakie ma zdolność do szybszego reagowania na wyzwania;
75. podkreśla, że inwestowanie w stabilizację i rozwój krajów sąsiedztwa podejmuje również takie problemy jak migracja, terroryzm, konflikty lokalne i niestabilność gospodarcza, co w perspektywie długoterminowej przyniesie korzyści całej UE;
76. podkreśla, że szczególny charakter wyzwań w sąsiedztwie wymaga zintegrowanego i kompleksowego podejścia w oparciu o różne potrzeby i sytuacje beneficjentów, w tym poprzez synergię z innymi instrumentami finansowania zewnętrznego oraz między wszystkimi dziedzinami polityki Unii; podkreśla, że jednym z głównych zadań jest szybkie i skuteczne wdrożenie układów o stowarzyszeniu oraz pogłębionych i kompleksowych stref wolnego handlu wraz z wszystkimi powiązanymi reformami, które musi być wspierane odpowiednimi zasobami finansowymi ze strony UE;
77. przypomina o znaczeniu głębszego wspólnego programowania z państwami członkowskimi, poza pozytywnymi postępami dokonanymi w obszarze wspólnych analiz, koordynacji i budowania konsensusu w odniesieniu do priorytetów darczyńców; wzywa do poprawy koordynacji między darczyńcami, w szczególności w odniesieniu do łączenia ze środkami z innych instrumentów UE, innymi darczyńcami i międzynarodowymi instytucjami finansowymi, aby wspierać transformację gospodarczą i stabilizację w krajach partnerskich;
78. wyraża zaniepokojenie faktem, iż potencjał instrumentu w zakresie reagowania i finansowania został wykorzystany do granic możliwości; ubolewa, że wewnętrzna wiedza ekspercka w formie analizy ryzyka politycznego i geopolitycznego nie została uwzględniona w wystarczającym stopniu na etapie planowania;

Środa, 18 kwietnia 2018 r.

79. stwierdza, że w świetle obecnych wyzwań w obszarze sąsiedztwa konieczne może okazać się zwiększenie indykatywnych alokacji finansowych w drodze zmiany przepisów;

80. przypomina, że należy zachować zgodność z celami środków zaprogramowanych w ramach ENI w przypadku, gdy środki te są przenoszone do innych form finansowania, takich jak fundusze powiernicze, oraz że kontrola i nadzór ze strony Parlamentu są potrzebne i nie powinny być nigdy pomijane;

81. apeluje o większe zaangażowanie społeczeństwa obywatelskiego w identyfikowanie potrzeb;

82. apeluje o pełne wykorzystanie warunkowości i mechanizmów motywacyjnych, które wspierają reformy polityczne i gospodarcze tam, gdzie jest to potrzebne, i które odnoszą się do reform i celów strategicznych; ubolewa, że ENI nie był w stanie dostatecznie zmotywować państw, które niechętnie angażowały się w reformy polityczne; apeluje o skuteczne monitorowanie ENI na poziomie instrumentu;

83. wyraża zaniepokojenie z powodu niszczenia i konfiskaty pomocy finansowanej przez UE w krajach trzecich; apeluje o podejmowanie dalszych wysiłków w celu poprawy komunikacji strategicznej i widoczności UE w krajach sąsiedztwa;

Instrument na rzecz Przyczyniania się do Stabilności i Pokoju (IcSP)

84. domaga się wzmocnionych wysiłków w celu wykorzystania wpływu IcSP w drodze regularnych dialogów strategicznych z partnerami i z organizacjami międzynarodowymi; w tym kontekście zwraca się o zapewnienie współfinansowania przez innych znaczących darczyńców, w których interesie leżą rezultaty odpowiednich działań;

85. domaga się ulepszonych ram strategicznych oraz synergii między IcSP a działaniami następczymi podejmowanymi w ramach innych instrumentów i przez inne podmioty;

86. wzywa do wzmocnionej współpracy między innymi organizacjami międzynarodowymi, rządami i instytucjami UE przy zwalczaniu pojawiających się nowych zagrożeń, w tym zagrożeń związanych z konfliktami hybrydowymi oraz cyberbezpieczeństwem, w przypadku których można wykorzystywać wiedzę fachową Agencji Unii Europejskiej ds. Bezpieczeństwa Sieci i Informacji (ENISA);

87. zaleca bardziej strategiczne wykorzystywanie zdolności mediacyjnych IcSP nie tylko w odniesieniu do konfliktów wywierających lokalny wpływ, ale również w celu wspierania procesów i dialogów pokojowych w istniejących lub pojawiających się konfliktach o znaczeniu globalnym, a także apeluje o lepsze systemy wczesnego ostrzegania i narzędzia do analizy konfliktów, które umożliwiają lepsze zapobieganie konfliktom i budowanie pokoju;

88. podkreśla, że instrument ten umożliwia obecnie Unii finansowanie szkoleń oraz dostawę nieśmiercionośnego sprzętu (takiego jak systemy informatyczne, szpitale itp.) siłom zbrojnym państw trzecich, aby mogły one zaspokoić pilne krótko- i średnioterminowe potrzeby w ramach osiągnięcia celów zrównoważonego rozwoju;

Europejski Instrument na rzecz Wspierania Demokracji i Praw Człowieka (EIDHR)

89. przypomina o podstawowym znaczeniu wspierania i promowania demokracji i praw człowieka w państwach trzecich, w tym ochrony obrońców praw człowieka, bez względu na ingerencję organów państw trzecich;

90. zwraca uwagę na skuteczność i znaczenie EIDHR w tym względzie, który działa w kontekście kurczącej się przestrzeni dla społeczeństwa obywatelskiego; potwierdza ciągłą potrzebę specjalnego finansowania dotyczącego praw człowieka i demokracji, które nie będzie ograniczane; ponadto apeluje o rozważenie zwiększenia finansowania na pilną pomoc dla obrońców praw człowieka oraz o skuteczną promocję dostępności takich środków;

91. przypomina, że nie należy ograniczać zakresu EIDHR ani wykorzystywać go jako instrumentu służącego jedynie do wypełniania luk w innych instrumentach, ale że ukierunkowane promowanie demokracji i praw człowieka powinno samo w sobie stanowić jasny i strategiczny cel;

Środa, 18 kwietnia 2018 r.

92. wzywa Komisję do znalezienia rozwiązań problemów kurczącej się przestrzeni dla społeczeństwa obywatelskiego, nasilających się naruszeń praw człowieka i represji, na przykład przez zwiększenie środków finansowych dostępnych na globalne programy reagowania, takie jak unijny mechanizm ochrony obrońców praw człowieka ProtectDefenders.eu; apeluje do UE o dalsze finansowanie obrońców praw człowieka, zwłaszcza tych, którzy są zagrożeni, oraz społeczeństwa obywatelskiego, a także grup zmarginalizowanych, takich jak kobiety, ludy tubylcze, Romowie, osoby LGBTI, osoby niepełnosprawne, dzieci i osoby starsze;

93. zaleca wzmocnienie planowania strategicznego w powiązaniu z wytycznymi politycznymi przekazanymi przez organy UE oraz przy zachowaniu spójności z innymi instrumentami, w szczególności w państwach doświadczających osłabienia praw człowieka i standardów demokratycznych, aby przeciwdziałać ogólnoświatowej tendencji do autorytaryzmu;

94. podkreśla znaczenie koncentrowania się na kwestiach tematycznych o znaczeniu międzynarodowym, które mogą wspomagać, w perspektywie krótko-, średnio- lub długoterminowej, globalizację praw człowieka i zasad międzynarodowego prawa i wymiaru sprawiedliwości; apeluje o większe wsparcie w ramach EIDHR w odniesieniu do różnych pojawiających się kwestii tematycznych, w szczególności walki z korupcją, poszanowania przez przedsiębiorstwa praw człowieka, praw środowiskowych oraz praw migrantów;

95. przyjmuje z zadowoleniem wspieranie międzynarodowych i regionalnych mechanizmów na rzecz praw człowieka i rozliczalności, takich jak Biuro Wysokiego Komisarza Narodów Zjednoczonych ds. Praw Człowieka (OHCHR) i Międzynarodowy Trybunał Karny (MTK);

96. zaleca podejmowanie ciągłych wysiłków w celu zniesienia kary śmierci na całym świecie;

97. przypomina zobowiązania Komisji dotyczące dalszego wspierania społeczeństwa obywatelskiego i promowania środowiska bardziej sprzyjającego organizacjom społeczeństwa obywatelskiego w krajach partnerskich; podkreśla, że wymagane są pilne prace w celu dalszego zmniejszenia przeszkód biurokratycznych napotykanych przez lokalne organizacje społeczeństwa obywatelskiego; zachęca delegatury UE, aby aktywnie poszukiwały obrońców praw człowieka i organizacji społeczeństwa obywatelskiego zajmujących się wrażliwymi kwestiami wymagającymi finansowania, aby publikowały zaproszenia do składania wniosków w językach lokalnych oraz umożliwiały wnioskodawcom składanie wniosków w tych językach, co pozwoli na wzmocnienie zaangażowania podmiotów lokalnych i długotrwałe zakorzenienie projektów;

98. apeluje o większe skoncentrowanie się na trwałości działań finansowanych z EIDHR, w szczególności w kontekście misji obserwacji wyborów, ponieważ istnieje znacząca przestrzeń dla zintensyfikowania transferu wiedzy do podmiotów lokalnych i ulepszenia działań prowadzonych w następstwie zaleceń; apeluje, aby planowanie misji obserwacji wyborów było lepiej skoordynowane z działaniami Parlamentu w zakresie obserwacji wyborów;

99. wzywa Komisję do zapewniania specjalnego finansowania na projekty dotyczące coraz częstszego nadużywania technologii inwigilacyjnych i ataków internetowych przez represyjne rządy i podmioty niepaństwowe;

100. wzywa do ustanowienia systemów monitorowania i oceny obejmujących wkład ze strony obrońców praw człowieka;

101. zachęca do skoordynowania działań z IcSP, tak aby zapobiegać zbrodniom przeciwko ludności, zbrodniom wojennym i ludobójstwu;

Instrument Partnerstwa (PI)

102. z zadowoleniem przyjmuje skoncentrowanie się na interesach strategicznych Unii;

103. zaleca bardziej strategiczne i skonsolidowane korzystanie z ograniczonych środków finansowych dostępnych w ramach PI, z zapewnieniem integracyjnego wkładu oraz identyfikacji działań przez wszystkie służby Komisji i ESDZ, w ścisłej współpracy z państwami członkowskimi, a także podkreśla znaczenie dysponującego dużymi zasobami PI na rzecz aktywnej obrony wartości i interesów UE w kontekście osłabienia porozumienia transatlantyckiego oraz rosnącej liczby krajów o średnich dochodach, które szybko osiągają coraz większe znaczenie strategiczne, w tym w Azji i Ameryce Łacińskiej;

Środa, 18 kwietnia 2018 r.

104. zaleca przeprowadzenie przeglądu przydziałów geograficznych w następnym wieloletnim programie indykatywnym, aby dostosować się do zmian; w tym kontekście sugeruje szersze uwzględnienie współpracy z niestrategicznymi krajami trzecimi, takimi jak kraje o średnich dochodach, które obecnie nie są uwzględniane w wystarczającym stopniu;

105. zaleca lepsze dostosowanie do celów wspólnego rozporządzenia wykonawczego i zagadnień przekrojowych;

106. zaleca ukończenie tworzenia systemu monitorowania i oceny, w tym odpowiednich wskaźników jakościowych;

107. uważa, że PI mógłby być istotnym narzędziem wspierającym wdrażanie umów o wolnym handlu, zwłaszcza dzięki wspieraniu pracy wewnętrznych grup doradczych; zwraca uwagę na potrzebę oceny wykorzystania i podziału środków, a także skuteczności PI oraz programów Business Avenue i EU Gateway, które powinny uzupełniać uprawnienia państw członkowskich w obszarze wspierania handlu zagranicznego;

108. zauważa, że jednym z celów PI jest dyplomacja publiczna mająca na celu budowanie zaufania i zrozumienia w krajach spoza UE, jeśli chodzi o politykę Unii; podkreśla, że zaangażowanie społeczeństwa obywatelskiego ma zasadnicze znaczenie i z zadowoleniem przyjmuje fakt przydziału 3 mln EUR na wsparcie udziału organizacji społeczeństwa obywatelskiego w wewnętrznych grupach doradczych;

Wspólne rozporządzenie wykonawcze

109. zaleca lepsze stosowanie zharmonizowanych zasad poprzez ewentualne wspólne zaproszenia do składania wniosków oraz udoskonaloną współpracę między służbami Komisji i ESDZ;

110. apeluje o włączenie uwzględniania aspektu płci do przepisów wspólnego rozporządzenia wykonawczego;

111. apeluje o intensyfikację wysiłków mających na celu zwiększenie widoczności finansowania polityki zewnętrznej UE w ramach kompleksowej i spójnej strategii komunikacyjnej obejmującej środki na rzecz zwalczania dezinformacji; wzywa do wprowadzenia mechanizmów warunkowości wobec partnerów wdrażających, jeśli środki służące zwiększeniu widoczności UE nie są przestrzegane;

112. przypomina o kluczowym znaczeniu zasad rozwoju i skuteczności pomocy w działaniach zewnętrznych, jak podkreślono we wspólnym rozporządzeniu wykonawczym, oraz wzywa Komisję, by zachowywała te zasady we wszystkich środkach podejmowanych przez nią w następstwie sprawozdania z przeglądu śródkresowego;

113. zauważa, że należy uwzględnić unijne MŚP, jeśli chodzi o dostęp do instrumentów finansowania zewnętrznego poprzez mniej złożone i bardziej sprzyjające uregulowania, co może ułatwić sprawniejsze wykorzystanie funduszy i jednocześnie pomóc MŚP w zdobywaniu międzynarodowego doświadczenia; wzywa Komisję do dokonania oceny istniejących instrumentów mających na celu promowanie umiędzynarodowienia MŚP pod kątem ich spójności z innymi unijnymi instrumentami wsparcia MŚP, takimi jak COSME, a także pod kątem ich pomocniczości, niepowielania się i komplementarności z programami państw członkowskich; wzywa Komisję do terminowego przedłożenia wniosków dotyczących przeglądu śródkresowego tych programów, aby zwiększyć ich wydajność i skuteczność; zwraca uwagę na potrzebę poprawy informacji i wiedzy wśród MŚP na temat dostępnych instrumentów, w szczególności na szczeblu krajowym;

Struktura na okres po roku 2020

114. domaga się finansowania instrumentów na rzecz stosunków zewnętrznych odzwierciedlającego ambitne działania zewnętrzne oraz tego, by budżet UE jako partnera na arenie międzynarodowej został zwiększony, a jednocześnie nadal funkcjonował w oparciu o wartości, prawa podstawowe, prawa człowieka i zasady; powtarza, że działania zewnętrzne UE służą także wspólnym interesom obywateli Unii;

Środa, 18 kwietnia 2018 r.

115. podkreśla, że w przypadku wystąpienia Zjednoczonego Królestwa z Unii Europejskiej należy zwiększyć lub przynajmniej utrzymać na obecnym poziomie obecną część budżetu przeznaczoną na działania zewnętrzne, stosując taka samą zasadę do istniejących instrumentów, strategii politycznych i priorytetów;

116. powtarza, że wymagana jest reforma obecnej struktury instrumentów w celu zapewnienia większej rozliczalności, przejrzystości i nadzoru publicznego, a także zwiększenia wydajności, spójności i zdolności reagowania oraz efektywności i elastyczności; uważa, że reforma mogłaby również zwiększyć opłacalność, ograniczyć powielanie działań i konflikty interesów między poszczególnymi podmiotami i służbami Komisji oraz przyczynić się do rozwiązania obecnych wyzwań związanych ze strategią, programowaniem i wdrażaniem;

117. przypomina o istotnej roli Parlamentu jako współprawodawcy w odniesieniu do rozporządzenia ustanawiającego następną WRF; ponownie wyraża wolę współpracy z Komisją, ESDZ i Radą w celu zoptymalizowania struktury instrumentów finansowania zewnętrznego; podkreśla jednak, że celem restrukturyzacji instrumentów zawsze powinna być większa przejrzystość, rozliczalność, efektywność, spójność oraz elastyczność; podkreśla, że nie można osiągnąć tych celów bez struktury zarządzania, która umożliwia kontrolę polityczną, jest oparta na strategii, sprzyja włączeniu i jest rozliczalna; podkreśla, że Parlament nie zaakceptuje żadnej reformy instrumentów bez solidnej struktury zarządzania; apeluje do Komisji i ESDZ o zaproponowanie planu reformy instrumentów, obejmującego taką strukturę zarządzania; podkreśla rozbieżności między ustaleniami przeglądu śródkresowego a propozycjami Komisji dotyczącymi reformy obecnej struktury; ponadto podkreśla, że należy zapewnić zdecydowaną demokratyczną i przejrzystą kontrolę sprawowaną przez parlamenty krajowe i Parlament Europejski;

118. apeluje o lepszą integrację funduszy powierniczych i instrumentów UE z budżetem, aby poprawić przejrzystość i demokratyczną kontrolę nad instrumentami finansowania zewnętrznego; przypomina, że w ramach ostatniego przeglądu rozporządzenia finansowego uzgodniono, iż przed ustanowieniem nowego funduszu powierniczego z myślą o działaniach tematycznych odbywać się będą konsultacje z Parlamentem i Radą; apeluje ponadto do Komisji o udostępnianie Parlamentowi szczegółowych informacji o wszelkich istotnych autonomicznych przesunięciach środków lub anulowaniu zobowiązań w dziale 4;

119. podkreśla, że delegacje UE wraz z państwami członkowskimi również mogą pomóc MŚP w korzystaniu z tych instrumentów finansowych, aby zbudować średnioterminowe relacje między przedsiębiorstwami UE a gospodarkami krajów otrzymujących wsparcie;

120. podkreśla, że żaden instrument nie może istnieć bez przewidzenia jasnych i specjalnych pul i przydziałów środków finansowych dla różnych celów i priorytetów działań zewnętrznych UE, w tym demokracji, praw człowieka, rządów prawa, wsparcia dla społeczeństwa obywatelskiego, rozwiązywania konfliktów, państw niestabilnych, polityki rozwojowej i eliminacji ubóstwa, rozwoju gospodarczego i społecznego oraz wsparcia dla państw na różnych etapach przystąpienia do UE i dla państw sąsiedztwa UE;

121. docenia zaangażowanie UE w takie kwestie, jak prawa człowieka, demokracja i wspieranie społeczeństwa obywatelskiego, a także różne cele i konkretną wartość polityczną i strategiczną obecnych instrumentów; podkreśla, że reforma nie powinna podważać celów politycznych poszczególnych instrumentów; uznaje specyfikę ENI, IPA II i EIDHR pod względem celów i realizacji, dlatego uważa, że powinny one pozostać niezależne z uwagi na względy polityczne i strategiczne;

122. przypomina, że od 2006 r. EIDHR jest konkretnym wyrazem zobowiązania UE do wspierania i promowania demokracji i praw człowieka w państwach trzecich oraz umożliwił UE podejmowanie interwencji bez ingerencji rządów, z myślą o wspieraniu zarejestrowanych i niezarejestrowanych organizacji pozarządowych w obszarach, które nie zawsze są objęte działaniami państw członkowskich UE;

123. podkreśla, że należy ustanowić wspólne cele, w tym konieczność wzmocnienia podejścia opartego na prawach i uwzględniania praw człowieka, tak aby nadać znaczenie art. 21 TUE, który zobowiązuje UE do umacniania demokracji, praw człowieka i praworządności jako niezbędnego celu stosunków zewnętrznych;

124. apeluje do ESDZ i Komisji o zapewnianie krajom partnerskim jasnych informacji na temat wszelkich reform;

125. domaga się ustanowienia solidnych, spójnych procedur oceny i monitorowania, które mogą zapewnić analizę oceny jakościowej i ilościowej oraz śledzić postępy w osiągnięciu ustanowionych celów z wykorzystaniem środków finansowych UE za pomocą rozmaitych instrumentów;

Środa, 18 kwietnia 2018 r.

126. podkreśla konieczność zapewnienia przewidywalności finansowania długoterminowego, przy jednoczesnym wprowadzeniu określonych kwot do elastycznego wykorzystania; powtarza, że elastyczność wymaga możliwości przenoszenia środków między pulami środków finansowych; przypomina, że środki finansowe przeznaczone na cele działań zewnętrznych nie mogą być przekierowywane, aby służyły innym celom, w tym zarządzaniu migracjami i bezpieczeństwu wewnętrznemu; podkreśla, że należy wprowadzić możliwość przenoszenia nieprzydzielonych środków w łącznym budżecie instrumentu na rzecz działań zewnętrznych w ramach limitu wynoszącego 10 % pierwotnych środków danego instrumentu, na działania elastyczne lub pilne, jednocześnie utrzymując cele polityki tego instrumentu;

127. podkreśla, że przydzielanie państwom środków pomocowych nie powinno zależeć od porozumień migracyjnych zawartych z UE oraz że nie należy przekierowywać finansowania z ubogich regionów i krajów do krajów pochodzenia migrantów lub krajów, przez które przemieszczają się oni do Europy, wyłącznie ze względu na fakt, że znajdują się one na szlaku migracyjnym;

128. przypomina, że beneficjenci doświadczają obecnie trudności w zabezpieczeniu finansowania w ramach instrumentów; wzywa do uproszczenia procedur, zmniejszenia obciążeń administracyjnych, przyjęcia w miarę możliwości ujednoczonych procedur dla poszczególnych zaangażowanych służb Komisji i ESDZ, utworzenia punktu kompleksowej obsługi dla organizacji ubiegających się o finansowanie z UE oraz korzystania w miarę możliwości z rozwiązań cyfrowych w celu usprawnienia i ograniczenia obciążeń biurokratycznych, jednak nie kosztem nadzoru budżetowego, identyfikowalności i kontroli;

129. podkreśla potrzebę współpracy między wszystkimi służbami Komisji i ESDZ w celu zapewnienia, by unijne finansowanie zewnętrzne opierało się na polityce, a nie na instrumentach, aby zapobiegać rozbieżnościom, niespójnościom, zbędnym kosztom, nakładaniu się zakresów i marnowaniu się wiedzy eksperckiej oraz aby osiągnąć cele wspólne dla całości działań zewnętrznych UE;

130. podkreśla potrzebę zapewnienia bardziej strategicznych wytycznych politycznych oraz nadrzędnej strategii i dokumentów towarzyszących, opracowanych przy współudziale wszystkich odpowiednich służb Komisji i ESDZ i wspólnych dla nich, a także zarządzanych i monitorowanych w ramach struktury zarządzania, którą należy stworzyć, ustanawiając cele działań zewnętrznych UE na nadchodzący okres oraz określając sposób, w jaki instrument będzie wdrażany w celu ich osiągnięcia; apeluje o wykorzystywanie zarówno wewnętrznej, jak i zewnętrznej wiedzy fachowej przy wyznaczaniu takich celów; zaleca, aby całe programowanie uwzględniło analizę wrażliwości na konflikty, polityczną analizę gospodarki i ocenę ryzyka oraz środki łagodzące, które mogłyby zostać w sposób elastyczny przesunięte w przypadkach, w których występuje ryzyko;

131. apeluje o zbadanie sposobów na poprawę koordynacji i spójności ze strategiami politycznymi dotyczącymi finansowania zewnętrznego przez państwa członkowskie UE, w tym przez wzmocnienie wspólnego programowania;

132. apeluje o zwiększenie możliwości finansowania dla organizacji pozarządowych poprzez wyjaśnienie i zapewnienie większych możliwości w zakresie współfinansowania dzięki ustanowieniu wieloletnich partnerstw i zapewnieniu zrównoważonego charakteru działań;

133. domaga się ulepszonych wymogów dotyczących szybszego podejmowania decyzji w celu zwiększenia zdolności UE w zakresie reagowania na szybko zmieniające się wydarzenia;

134. podkreśla znaczenie zwiększenia widoczności i podnoszenia świadomości w odniesieniu do działań zewnętrznych UE – w tym przez wykorzystywanie grupy zadaniowej UE ds. komunikacji strategicznej – oraz wpływu UE na świecie; apeluje, aby było to postrzegane jako cel polityki; dlatego podkreśla pilną potrzebę komunikacji strategicznej poszczególnych krajów lub regionów w delegaturach UE oraz znacznie zwiększonej koordynacji i wymiany informacji między delegaturami UE i państwami członkowskimi;

135. podkreśla, że delegatury UE odgrywają kluczową rolę w lokalnym programowaniu, nadzorze nad programowaniem, ostatecznej wypłacie środków finansowych oraz identyfikacji beneficjentów, w szczególności w przypadku obrońców praw człowieka i organizacji społeczeństwa obywatelskiego prowadzących działania we wrażliwych obszarach; przypomina, że delegatury UE nie mogą być wyłącznie odpowiedzialne za decyzje dotyczące finansowania ze względu na ich pracę i status w państwach trzecich;

136. podkreśla, że programowanie instrumentów musi ściśle angażować społeczeństwo obywatelskie poszczególnych krajów i opierać się w większym stopniu na zdecentralizowanej współpracy przy jego inicjowaniu, rozwijaniu i wdrażaniu, aby ustanowić solidne i trwałe partnerstwa, zaspokoić konkretne potrzeby ludności i uwzględnić realia społeczne danej ludności;

Środa, 18 kwietnia 2018 r.

137. przypomina, że w niektórych przypadkach osiągnięciu celów politycznych UE takich jak prawa człowieka, rzędy prawa i rozwój lepiej służy udzielanie różnych mniejszych dotacji organizacjom oddolnym niż jednej dużej puli środków jednemu beneficjentowi;

138. podkreśla znaczenie zasady „więcej za więcej” i warunkowości; uważa, że należy ustanowić mocniejsze mechanizmy warunkowości, w ramach których bezpośrednie wsparcie budżetowe dla organów państwowych lub rządowych i podmiotów niepaństwowych mogłoby być wstrzymywane lub w miarę możliwości przekierowywane na społeczeństwo obywatelskie w przypadkach, w których instytucje te nie stosowałyby się do celów wypłacanego finansowania bądź nie zgadzały z potrzebą ich przestrzegania lub naruszałyby zasady rządów prawa i prawa człowieka;

139. domaga się przejrzystości, rozliczalności, kontroli, dodatkowości w rozwoju, poszanowania dla zasad skuteczności pomocy i rozwoju oraz silnych gwarancji dotyczących środowiska, praw człowieka i kwestii społecznych podczas wykorzystywania pomocy rozwojowej w celu stymulowania inwestycji sektora prywatnego;

140. zwraca się do Komisji, by rozważyła przeznaczenie funduszy w ramach instrumentów finansowania zewnętrznego na rzecz współpracy z krajami trzecimi, w szczególności krajami rozwijającymi się, oraz wsparcia technicznego dla tych krajów, aby wspierać członkostwo w porozumieniu z Wassenaar, Grupie Australijskiej, Reżimie Kontrolnym Technologii Raketowych i Grupie Dostawców Jądrowych oraz by zapobiegać łamaniu praw człowieka w kontekście trwającego przekształcenia rozporządzenia w sprawie produktów podwójnego zastosowania.

141. podkreśla, że jakakolwiek przyszła struktura wymaga odpowiednich mechanizmów kontroli i równowagi, przejrzystości, uprawnień kontrolnych względem wdrażania, w tym wzmocnionego strategicznego wkładu politycznego i kontroli wdrażania ze strony Parlamentu, stosowania aktów delegowanych w celu rewizji priorytetów tematycznych, jeśli są zawarte w załącznikach do aktów ustawodawczych, a także przyjmowania dodatkowych istotnych elementów, takich jak dokumenty strategiczne i dotyczące wieloletniego programowania;

142. jest przekonany, że instrumenty finansowania zewnętrznego na okres po roku 2020 muszą przestrzegać budżetowych zasad uczciwości i jednolitości;

143. jest zdania, że procedury przeglądu śródkresowego i kontroli budżetowej powinny być dostatecznie rygorystyczne i przejrzyste, aby zapewnić maksymalną możliwą absorpcję środków i umożliwić wprowadzanie modyfikacji w celu zwiększenia – w razie potrzeby – zdolności absorpcyjnych;

o

o o

144. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania niniejszej rezolucji Komisji, wiceprzewodniczącej Komisji / wysokiej przedstawiciel Unii do spraw zagranicznych i polityki bezpieczeństwa oraz Radzie.
